

«...Κι όμως, σκέφτεται ο Λούκα, υπάρχουν στιγμές που το να συμπεριφέρεσαι σαν ήρωας είναι το ίδιο πράγμα με το να συμπεριφέρεσαι σαν άνθρωπος. Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν έχουν αυτήν την ευκαιρία. Εκείνος, όμως, την είχε και την έχασε μέσα από τα χέρια του...»

Μέσω αυτής της φράσης, μου δημιουργούνται πολλά και ανάμεικτα συναισθήματα. Αρχικά, ο Λούκα παρατηρώντας με φρίκη το περιστατικό αυτό, και παρ'όλο που βλέπει τον Ράτζιβα να τυλίγεται στις φλόγες, ουρλιάζοντας από τους πόνους, τον λυπάται. Όμως, φαίνεται ανήμπορος να αντιδράσει και χωρίς να κάνει ούτε την παραμικρή προσπάθεια να βοηθήσει, φεύγει τρέχοντας από αυτήν την φρικιαστική σκηνή. Με την σκέψη του αυτή, ο Λούκα, μετανιώνει για την αδράνεια που επέδειξε κατά τη διάρκεια της πυρπόλησης του Ράτζιβα, πραγματοποιώντας ενδόμυχες σκέψεις. Προσωπικά θα χαρακτήριζα την στάση του αυτή ανώριμη που δεν αρμόζει σε ένα παιδί της ηλικίας του καθώς, κατά την γνώμη μου, θα έπρεπε να είχε το κουράγιο να βοηθήσει τον κακόμοιρο μετανάστη. Αυτά που συλλογίζεται ακόμα ο Λούκα δείχνουν τον φόβο και τη δειλία που τον διακατείχαν κατά τη διάρκεια της προηγούμενης νύκτας, διότι όπως κι ο ίδιος σκέφτεται, δεν έχουν όλοι την ευκαιρία να γίνουν ήρωες στη ζωή τους. Στον Λούκα όμως δόθηκε μια τέτοια ευκαιρία και εντούτοις εκείνος την χαράμισε. Έτσι, ο ίδιος, μετανιωμένος, ψάχνει τρόπους να βοηθήσει τον Ράτζιβα, με κάθε δυνατό μέσο θέλοντας με τον τρόπο αυτό να ξεπλύνει την ντροπή που τον διακατέχει μια και τη στιγμή που έπρεπε, δεν επέδειξε αποφασιστικότητα και δύναμη να σταθεί στα πόδια του, να πράξει το σωστό και να γίνει ήρωας. Τέλος, πιστεύω πως όλοι οι άνθρωποι πρέπει να ρισκάρουν στη ζωή τους και να βοηθούν τους συνανθρώπους τους καθώς ξεπερνούν τον εαυτό τους και γίνονται ήρωες ανάμεσά μας επιδεικνύοντας τόλμη και θέληση.

« ...Για μια στιγμή σχεδόν ντρέπεται για τον ίδιο του τον εαυτό, για τα επώνυμα παπούτσια του, τη μοδάτη ζακέτα του, τη ζωή που έχει την τύχη να ζει, ασφαλής και δίχως προβλήματα...»

Ο Λούκα, παρατηρώντας τη φτωχή γριούλα, νιώθει μια τεράστια αλλαγή μέσα του. Πιο συγκεκριμένα, νιώθει συμπόνια για αυτήν, έχοντας αλλάξει αισθητά, από τότε που την κοιτούσε με φόβο και επιφύλαξη. Έτσι, καταλαβαίνουμε πως το περιστατικό με τον Ράτζιβα τον έχει επηρεάσει, αφού καθώς κοιτάει τη γριούλα, την λυπάται και της δίνει να φάει. Από αυτή του τη συμπεριφορά καταλαβαίνουμε πως έχει αλλάξει ο τρόπος σκέψης του, διότι σκέφτεται πόση ανάγκη έχουν οι φτωχοί άνθρωποι στον κόσμο από ρουχισμό, τροφή και στέγη. Με αυτόν τον τρόπο, φέρνει στο νου του την ευλογία που έχει δώσει ο Θεός στους πλούσιους ανθρώπους του κόσμου καθώς και στον ίδιο προσφέροντάς τους την ευκαιρία να φορούν επώνυμα ρούχα και παπούτσια, όπως κι αυτά που ο Λούκα έχει στην κατοχή του. Καταλαβαίνουμε, λοιπόν, πως ο Λούκα είναι ένα συνειδητοποιημένο παιδί το οποίο αντιλαμβάνεται τα προβλήματα της σημερινής εποχής, κάνοντας ό,τι μπορεί για να βοηθήσει τους ανθρώπους που έχουν ανάγκη τη βοήθειά του. Τέλος, πιστεύω πως το πρόβλημα της

σημερινής εποχής είναι ότι όλοι οι άνθρωποι σκέφτονται μόνο τον εαυτό τους και δεν νοιάζονται για τους άλλους. Όμως, υπάρχει ακόμα ελπίδα, με την προϋπόθεση ότι όλοι μας θα προσπαθούμε να κάνουμε τον κόσμο μας λίγο καλύτερο, βοηθώντας αυτούς που χρειάζονται τη στήριξη και την αγάπη μας.

«...Γιατί η συμπόνια είναι το μεγαλύτερο πράγμα στον κόσμο. Πιο μεγάλο κι απ' τον ουρανό. Πιο μεγάλο κι απ' τα Ιμαλάια»

Με αυτήν την φράση, ο συγγραφέας θέλει να δείξει πως ο Ράτζιβα δίνει ιδιαίτερη σημασία στην έννοια της συμπόνιας, καθώς όταν ο Λούκα του λέει πως το γεγονός ότι νοιάστηκε για τα εγκαύματά του ήταν μόνο οίκτος, εκείνος του λέει πως η λέξη "μόνο" δεν ταιριάζει καθώς η συμπόνια είναι το μεγαλύτερο πράγμα στον κόσμο. Αυτή του η φράση είναι, κατά τη γνώμη μου, πολύ σωστή διότι η αγάπη και η συμπόνια είναι δύο αγαθά εξαιρετικής σημασίας για τη ζωή του ανθρώπου καθώς νιώθουμε πως έχουμε ένα άτομο που μας στηρίζει σε ολόκληρη τη ζωή μας. Επίσης, ο Ράτζιβα, παρά το γεγονός ότι είναι ένας φτωχός μετανάστης γνωρίζει πολλά για την αγάπη, πράγμα που φαίνεται αρχικά να μην τον χαρακτηρίζει. Όμως, κατά τη δική μου άποψη, αυτό δεν παίζει μεγάλο ρόλο καθώς ο ίδιος έζησε όλη του τη ζωή σε μία χώρα άπορη μεν αλλά πιο ζωντανή δε, αφού οι άνθρωποι εκεί, σε αντίθεση με τις μεγαλουπόλεις, ζουν όλοι πιο κοντά ο ένας στον άλλον, γεγονός το οποίο του καλλιέργησε αυτήν την τόσο στενή του σχέση με την οικογένειά του. Παρ' όλα αυτά, έχοντας ανάγκη επειγόντως από χρήματα για να τους συντηρήσει, κατέφυγε στην Ιταλία ψάχνοντας απεγνωσμένα χρήματα και πουλώντας τριαντάφυλλα. Έτσι, καταλαβαίνουμε ότι η συμπόνια παίζει ένα μεγάλο ρόλο στη ζωή του ανθρώπου καθώς είναι ο τρόπος με τον οποίο ο καθένας από εμάς επιδεικνύει την ανθρωπιά και την αλληλεγγύη στο συνάνθρωπό του.

Αντώνης Καντζάβελος